

זהו שפטותם עז חמימים היא למחזיקים בה, לא תלין בו נבלתו, שהוא החטא שחתא ביום, לא תלין עמו בלילה, שמיד ישוב בתשובה, כמו שברוא בעלי המשנה, אם ראת פלמיד חכם שחתא ביום, אל תהרר אחריו בלילה, שודאי עשה תשובה. (שםא עשה תשובה, שמא עלה בדעתה, אלא אם וראי עשה תשובה).

ויעוד לא תלין נבלתו על העז, זה תלמיד זה, נבלתו דא בת עם הארץ דאייה ריחשא, דאם אנת תליא לה בית, או קוברה או קוברתו, וזה כי קבור תקברנו, כי קבור - הוא אומתך, או תקברנו - היא אותו, ואשה זו לא נקראת הנזוג והיחוד שלו, אלא היא כMESSIAH תלי עליון, ונשומם בך כי קללה על צוארו, ונשומם בך כי קללה אלהים פלווי, שהוא קללה שהורגת אותו או מביאה אותו לידי עניות.

דבר אחר לא תלין נבלתו על העז - זו שבת, שירש בה אדם נשמה יתרה, לא צrisk להראות לפניה הנפש ששלוטה באדם בימوت החל במלאכה שאסורה בשבת, אלא קבור תקברנו ביום ההוא, שלא תורה לפני זכור ושמור של שבת, ובשבילה נאמר של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומדת עליון ארמת קדש הוא, ולא תטמא את ארמتك, שנשמה יתרה היא ארץ ישראל שלמעלה, ארמת קדש, שנאמר בה קדש ישראל ליהו".

ויעוד לא תלין נבלתו על העז - זה אדם שהוא נבל, עלייה אמר כל המעדת תלמיד שאיתנו בגון כאלו מעמיד אשרה, ומושום זה לא תלין נבלתו על העז, שהוא

דכתיב (משל ג'ח) עז חמימים היא למחזיקים בה, לא תלין בו נבלתו, דאייה חובה דחוב ביומה, לא תלין עמיה בלילה, דמיך יתוב בתויבתא, כמה דאיך מודה מארי מתניתין אם ראית תלמיד חכם שחתא ביום אל תחרר אחריו בלילה, דודאי עשה תשובה, (נ"א שם עשה תשובה, שמא

סלקא דעתה, אלא אם וראי עשה תשובה).

ויעוד לא תלין נבלתו על העז, דא תלמיד חכם, נבלתו דא בת עם הארץ דאייה ריחשא, דאם אנת תליא לה בית, או קוברה או קוברתו, ודא איהו (דברים כא כט) כי קבור תקברנו, כי קבור הוא לה או תקברנו אידי ליה, ואותה דא לאו אקרי זוגא ויחודא דיליה, אלא איה במטולא מליא עליה, בחריה קשריר על קדרליה, ובגין דא (שם) כי קללה אלהים פלווי, דאייה קללה, דקטילת ליה או איתה ליה לידי עניותא.

דבר אחר לא תלין נבלתו על העז, דא שבת, דירית בית בר נש נשמה יתרה, לא צrisk לאתחויזא קדרמה נפשא דשלטא בבר נש בימיין החול, במלאה דאייה אסורה בשבת, אלא קבור תקברנו ביום ההוא, שלא אתחזיא קדם זכור ושמור דשבת, ובגינה אמר (שמות ה ח) של בעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומדת עליון ארמת קדש הוא, (דברים כא כט) ולא תטמא את ארמتك, דנסמכתא יתרה איה ארץ ישראל דלעילא, ארמת קדש, דאטמר בה (ירמיה ב) קדש ישראל ליהו".

ויעוד לא תלין נבלתו על העז דא בר נש דאייה נבל, עלייה אמר באל המעדת, תלמיד דלאו איה הגון באלו מעמיד אשרה, ובגין דא לא תלין נבלתו על העז דאייה עז חמימים. דבר אחר לא תלין

ען חמימים. דבר אחר לא מלאן, וגומר, הען - אלו ישראל, שנאמר בהם כיimi הען ימי עמי, החטא שעשו עם נבל, אל תתלה אותו בישראל, שפצעו את העגל, חשב משה שישראאל עשו אותו, ואמיר למה יהו"ה יתרה אפק בעפק. אמר לו הקדוש ברוך הוא, לך רד פי שחת עמק. מיד ירד וראה עגל, דיווין של שור וחמור, שאל אותו, מי עשה אותך? אמר החמור, הערב רב אתה? אמר בשר חמורים בשרם. גם השור אמר כן. הטענה שעלייה מזל שור בזמנא דאתמר בערב רב (שםoth לב ג) ויתפרקו כל העם את נזמי הקבב, הזדמן לשם, ווירק הכל אהרון לאש, ויצא עגל, דיווין של שור וחמור. באותו זמן צוחה רוח מקדש ואמרה, ידע שור קוגהו וחמור אבוס וחמור אבוס בעליך, ישראל לא ידע עמי לא התבונן.

ומה ראו הרשעים לעשות עגל? אלא ודאי הם היו המכשפים של פרעה, יונו"ס וمبرו"ס בניו, בלם, שנאמר בהם ויעשו כן המרטפים בלטיהם, וראו שלא היה בהם מפשות, וחוירו עם משה וקבעו ברית מליה, ומקודש ברוך הוא שיזודע גלויות ונסתירות, שהיה יודע בהם שהם מגוזע רע, בשהיותה יורדת שכינה, נאמר בה ויטע מלך האלהים' סהילן לפני העם, ומושום זה נטלו אמר לפני העם, ומושום זה נטלו קנאה בלבם, ואמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהיה הולך לפניכם, ומושום זה עשו את העגל בכשופיהם, וזהו ידע שור קוגהו וכו', ישראל לא ידע כשבטים, עמי - אהרן ומשה בני עמרים - לא התבוננו. וזהו לא פלין נבלתו על הען, החטא הזה של עם נבל, לא פלין נבלתו על הען, שהם ישראל. דבר אחר לא פלין וכרי, זה גר שלא

וגמר, הען אלין ישראאל דאתמר בהו (דף קמב ע"א) (ישעה סה כב) כיimi הען ימי עמי, חoba דעבדו עם נבל, לא תהא תליא ליה בישראל, דבר עבדו ית עגלא חשב משה דישראל עבדו ליה, ואמר (שםoth לב יא) למה יהו"ה יתרה אפק בעפק, אמר ליה קודשא בריך הוא (שם) לך רד כי שחת עמק, מיד נחית וחזא עגל דיווינא דשור וחמור, שאיל ליה מאן עבד לך, אמר חמור, ערב רב (יחזקאל כג כ) אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר נמי הבי, טבעת דעתה מזל שור בזמנא דאתמר בערב רב (שםoth לב ג) ויתפרקו כל העם את נזמי הקבב, איזדמנת פמן, וארמי כל העם את נזמי הקבב, איזדמנת פמן, וארמי פלא אהרון בנורא, ונפקת עגלא דיווינא דשור וחמור, בההוא זמנא צווחת רוח הקדש ואמרה, (ישעה א ג) ידע שור קוגהו וחמור אבוס בעליך, ישראל לא ידע עמי לא התבונן.

וירושעיא מה חזו למעבד עגל, אלא ודאי איןון הו מבשפיין דפרעה, יונו"ס וימברו"ס בני בלם, דאתמר בהז (שםoth ח ויעשו בן החרטמים בלטיהם, וחזו שלא היה ממשו בהז, אהיהו עמייה דמשה וקבעו ברית מליה, וקידשא בריך הוא יידע גלויים וסתירין, דהוה ידע בהז דאיןון מגזעא בישא, כד הוה נחטא שכינטא אתמר בה (שם י ט) ויטע מלך האלהים' ההלך לפניהם מתחנה ישראל, ולא אמר לפניהם והגין דא נטלו קנאה בלבייהו, ואמרו (שם לב א) קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, בגונא דהזה איזיל קדרמייכו, יגין דא עבדו ית עגלא בחרשין הלהז, ודא אליהו ידע שור קוגהו וכרי, ישראל לא ידע חרשין, עמי אהרון ומשה בני עמרים לא התבונני, ודא אליהו לא פלין נבלתו על הזה של עם נבל, לא פלין נבלתו על הען, שהם ישראל.